
Zeptej se moře

Ivana Andrews

Uprostřed noci ji vzbudila příšerná rána a cinkot rozbitého skla. Nadskočila na posteli a s hrůzou sledovala, jak do pokoje, kde spala, trčí silná větev z „ptačího“ stromu. Rozbitou okenní tabulkou sem poryvy silného větru hnaly proudy vody. Noční oblohu rozčíslo oslnivé světlo blesku, které vzápětí doprovodilo tak silné zahřmění, až se Sophie přikrčila.

Přetáhla si přikrývku přes hlavu a schoulila se do nejzazšího koutku. Bouřku nemilovala, vždycky se jí bála, ale snažila se svůj strach nedat najevo. Tady to byla ovšem jiná. Byla tu sama a nemusela si před nikým hrát na statečnou. I přes deku slyšela, jak se rychlá, ale o to prudší bouřka vzdaluje a vítr zeslabuje. Pomalu odkryla hlavu a jedním okem se odvážila podívat na spoušť, kterou noční bouře napáchala. Když se přesvědčila, že bouře už je opravdu hodně daleko a tmou prosvěcují jen vzdálené záblesky, seskočila z postele.

Dotápala ke dveřím a otočila vypínačem. No ovšem, nejde proud! Po hmatu se dostala zpět k posteli a zpod polštáře vytáhla mobil. Posvítla si displejem k oknu. Na podlaze se zaleskly kousky rozbitého skla a louže vody, která sem napršela. To by nebylo nejhorší, pomyslela si, horší bude zbavit se té větve, to sama nezvládne. Ráno musí do vesnice. Povzdychla si. Zastaví se u Haroldových, určitě jí poradí, kde najde nějakého chlapa s motorovou pilou. Po krátkém zaváhání vlezla zase zpátky do postele. Uklidit může stejně až ráno, za světla. Pravidelné tukání dešťových kapek ji uklolé-

balo ke spánku, vzbudil ji až paprsek slunce, který ji nezbedně pošimral na nose. Rychle se oblékla a obhlédla spoušť, kterou noční bouřka napáchala.

Kromě okna v ložnici nenašla žádné škody. Jen „ptačí“ strom byl rozervaný napůl, jak ho zasáhl mohutný blesk. Při úderu se ulomila silná větev, která prorazila okno v prvním patře. Ale co je s tím elektrickým proudem? Vydala se na kontrolu rozvodné skříňky. Otevřela zrezlá dvířka – Brandon na ně upozornil už při příjezdu – a zkontrolovala jističe. No jasně! Projela celou řadu páček a znovu je nahodila. Doběhla zpět do kuchyně a rozsvítila. Super! Tak jeden problém je vyřešený, pochválila se. Na snídani teď ale neměla ani pomyslení, jen uklidila střepy a vysušila louži pod oknem. Hodila batoh na záda, naposledy se ohlédla a vydala se na cestu do města.

Noční vichřice nadělala pěknou spoušť. Silnice, po které ji sem strýček dovezl, byla nyní nešjízdná. Překračovala větší či menší kusy ulámaných větví, občas ležel přes cestu celý kmen stromu vyvráceného silným větrem. Na vrcholu kopce, kde mezi balvany rostla jen nízká křoviska a pár štíhlých cypřišů, se zastavila a rozhlédla kolem. Zdálo se, že byla zasažená jen jižní část poloostrova, sever tak poničený nebyl. Začala sestupovat do údolí, když jí cestu přehradil vyvrácený kmen mohutné borovice.

A pod ním... Co je to pod ním?

Přistoupila blíž a odhrnula větev. Auto! Proboha! Snad v něm není řidič!

Ale vtom už zaslechla slabé zasténání: „Pomoc!“

„Vydržte, slyším vás!“ zavolala a odhodila batoh. Sehnula se a začala se prodírat mezi chaoticky poskládanými větvemi. Než se dostala k předním dveřím řidiče, byla celá od pryskyřice a poškrábaná až běda. Nakoukla dovnitř auta rozbitým oknem.

„Co vás bolí?“ zeptala se šedovlasého pána kolem šedesátky, kterému po čele stékala tenká stružka krve.

„Všechno,“ zabručel nevrle. Pak si ale uvědomil, že mladá žena je jeho jedinou nadějí, jak se dostat z auta, jehož dveře blokovalo několik větví. „Promiňte,“ omluvil se, „nejsem zrovna v komfortní situaci. Při každém nadechnutí mě bolí hrudník, asi mám zlomených pár žeber. Kromě toho mám nejspíš zlomenou ruku a nějaké oděrky.“

„Dobře,“ kývla Sophie, „pokusím se pár větví přelomit, abyste mohl otevřít dveře.“ Poškrábanýma rukama opřela nejbližší větev o stehno a vši silou zatlačila. Větev odolávala tlaku, ale nakonec přece jen praskla.

„Klidně ty větve zapřete o auto, stejně je na odpis,“ radil muž.

Sophii se podařilo ještě pár větví přelomit, ale ta nejsilnější stále odolávala. „Víte co,“ obrátila se na řidiče, „přidržíím větev co nejdál ode dveří a vy se pokusíte je otevřít a vylézt ven. Zvládnete to?“

„Po pravdě? Nevím. Ale budu se snažit.“

Sophie uchopila poslední větev a vši silou zabrala. Zavřela oči a soustředila se na to, aby větev ohnula co nejvíc a odklonila ji tak daleko, aby šly otevřít dveře řidiče.

„Krucinál! Aúúú! Už můžete otevřít oči a pustit větev!“ zaznělo někde vpředu, když ustal nepřijemný skřípot ohýbaného kovu.

Začala pomalu větev uvolňovat a otevřela oči. Muž se krčil z dosahu větve podivně zkroucený a opřený o nejbližší strom, který odolal noční bouři.

„Děkuji vám. Kdoví jak dlouho bych tu čekal na pomoc! K telefonu jsem se nemohl dostat. Je někde v té spoušti,“ pokynul bradou k autu opět zakrytému větvemi. „Mimochodem mé jméno je Parton, William Parton.“

„Sophie Walkerová. Ráda jsem vám pomohla, pane Partone,“ řekla a napřáhla ruku. Muž ji uchopil a pevně stiskl. Zaúpěl bolestí.

„Moje žebra!“

„Hned volám pro pomoc, vydržte,“ vyhrkla Sophie a vyfukala do telefonu sto dvanáctku.

„Záchraná služba, tísňová linka, dobrý den,“ ozval se příjemný ženský hlas.

„Dobrý den, tady Sophie Walkerová, našla jsem řidiče zaklíněného v autě. Spadl na něj strom. Potřebujeme sanitku.“

„Paní Walkerová, řekněte mi adresu, na které jste,“ požádal ženský hlas.

„Je to... já přesně nevím. Je to na cestě na jih poloostrova na křižovatce s cestou do...“ bezradně se rozhlédla.

„Do turistického centra Holiday View, asi dva kilometry od Pallary,“ napověděl přerývaně zraněný muž. Sophie poslušně zopakovala místo nehody.

„Jaké má pán zranění, je při vědomí, dýchá?“

„Ano, ale dýchá s obtížemi. Říká, že ho to hodně bolí, má asi zlomená žebra a nějaké tržné rány.“

„Krvácí hodně?“

„Jen na čele a má pořezanou ruku. Z té krvácí docela hodně,“ všimla si Sophie.

„Komunikuje s vámi?“

„Ano.“

„Sanitka už je na cestě. Zůstaňte, prosím, s ním a pokuste se mu zastavit krvácení. Udělejte tlakový obvaz. Z čehokoliv, co máte po ruce. Pána posadte a opřete. Dokážete to?“

„Ano,“ stačila říct Sophie při pohledu na stále bledšího muže. „Děkuji, na shledanou,“ dodala rychle a ukončila hovor. Bylo to na poslední chvíli. Zraněný, který se zády opíral o kmen stromu, se pomalu svezl na zem.

„To ne! Proberte se!“ vykřikla Sophie a vrhla se k němu. Ruka! Musí mu zastavit krvácení! Zuřivě začala hrabat v batohu. Našla balíček papírových kapesníčků, které vyndala z obalu a pevně přitiskla k pořezané žíle na ruce bezvládného muže. Ještě stáhnout! Ale čím? Bezradně se rozhlédla. Nic v jejím okolí se nadalo použít. Zrak ji padl na muže opřeného o strom. Má pásek u kalhot! Musí ho vytáhnout! S trochou úsilí se jí podařilo rozepnout mužův pásek. Pevně převázala improvizovaný tlakový obvaz a oddechla si. Naklonila se k jeho obličejí. Dýchá! Popleskala muže po tvářích.

„Haló, pane, proberte se!“

Muž nereagoval. Co teď? Hýbat s ním radši nebudu, pomyslela si. Snad by pomohlo trochu vody! Vytáhla lahev s vodou, namočila kapesníček a navlhčila mužovy rty. Nic. Bezradně pokrčila rameny. Vzala jeho ruku do své a nahmatala na zápěstí puls. Musí čekat. Za nekonečně dlouhou dobu uslyšela v dálce zvuk motoru. Konečně! Zvuk se ale nepřibližoval. Sophie nervózně vstala. V dálce uviděla tři bílé postavy, které se pohybovaly směrem k ní. Zvedla ruku a začala vehementně mávat.

„Tady! Tady jsme!“ křičela ze všech sil. Záchranáři se rozběhli a za chvíli už opatrně nakládali bezvládné tělo na nosítka.

„Neměla jsem obvazy, tak jsem mu ruku stáhla páskem,“ omlouvala se.

„Udělala jste to skvěle,“ poklepal jí na rameno jeden z nich, „bez vaší pomoci by určitě vykrvácel! Cesta sem je strašná, museli jsme jet pomalu a vyhýbat se spadlým větvím. Nakonec nás zastavil vyvrácený strom – tam dole, vidíte?“

„Pojď, musíme ho odnést do sanitky, převážu mu to a podívám se na další zranění. V autě už nikdo další není?“ přerušil ho další muž, zřejmě lékař, jak usoudila. Právě nasazoval muži, který byl stále v bezvědomí, kyslíkovou masku, kontroloval tep a hledal stopy po dalších zraněních.

„Není. Dívala jsem se.“

„Mrkni se tam ještě! Pro jistotu...“ omluvně se podíval na Sophii.

„Je to OK. Nikdo tam už není,“ hlásil po chvíli záchranář.

„Pojedte s námi. Vezmeme vás do města. Za námi jedou hasiči, budou uvolňovat cestu a rozřežou ty vyvrácené stromy,“ vybídl ji lékař.

„Ráda. Už tak jsem se hodně zdržela. Mám spoustu vyřizování. Potřebuji sklenáře a někoho, kdo mi zlikviduje strom, co se mi proboural oknem do ložnice.“

„To bude asi trochu problém,“ upozornil ji záchranář při cestě k sanitce, „všechny motorové pily dnes mají co dělat. Pochybuji, že někoho seženete. Ale zkuste hasiče. Vysadíme vás u nich, až pojedeme kolem. Stejně budou uvolňovat všechny příjezdové cesty. A kde vlastně bydlíte?“

„V domku na samotě. Prý se mu říká U mořské víly.“

„Tam jsem nikdy nebyl. Vy ano?“ obrátil se na zbývající dva muže. Oba shodně zavrtěli hlavou. „Sedněte si dopředu k řidiči,“ doporučil jí, když dorazili k sanitce s vytrvale blikajícím modrým světlem.

Sophie ochotně poslechla a po krátké jízdě ji vyložili u hasičského auta, jehož posádka odklízela z vozovky polámané větve. Hasiči byli ochotní a slíbili, že se o strom postarají, i ve městečku byla poměrně úspěšná. Haroldovi ji pozvali na oběd a na odpoledne zajistili sklenáře, který ji dokonce s sebou vzal k domku svým pickupem.

Když žár odpoledního slunce ochabl, mohla Sophie s uspokojením konstatovat, že je domek zase v pořádku. Větev, která v noci spadla do okna, ležela rozřezaná na stejně velké kusy připravené k rozštípaní u zdi domu, okno bylo nově zasklené a stopy noční bouřky v ložnici už zmizely a nebylo po nich ani památky. Jen terasa byla ještě pokrytá polámanými větvemi různých velikostí a spoustou listů a jehličí. Sophie se rozhlédla. Po uklizení terasy by nikdo nevěřil, že tu v noci řádila bouře. Jen velký ptačí strom stál smutně opodál a jeho dřevo, obnažené po zásahu bleskem svítilo dodaleka a připomínalo Sophii, jaké měla vlastně v noci štěstí. Co kdyby uhodilo kousek vedle? Z pochmurných myšlenek ji vytrhlo vzdálené vytrvalé zvonění mobilu. Kde jsem ho jen nechala? V batohu, no jasně, uvědomila si. Telefon přestal vyzvánět právě v okamžiku, kdy ho vytáhla. Strýček! Stiskla nabídku na zpětné zavolání.

„Sophie, no konečně! Jak jsi na tom? Ve zprávách psali, že jižní polovina poloostrova je poničená silnou bouří!“

„Omlouvám se, telefon jsem měla v batohu a neslyšela jsem ho. Měla jsem plno práce. Musela jsem nechat rozřezat větev z ptačího stromu, která spadla na okno do ložnice,“ vysvětlovala Sophie.

„Panebože! Nestalo se ti nic?“ zděsil se Brandon.

„Ne, odneslo to jen okno. Domluvila jsem se s hasiči, aby odstranili a rozřezali tu větev. A okno mám už také zasklené. Díky Haroldovým. Pozvali mě na oběd a poslali mi sem sklenáře,“ líčila své dnešní peripetie.

„Jinak žádné škody?“

„Ne, jen polámané větve. Dopadlo to celkem dobře. Cesty jsou zatarasené vyvrácenými stromy,“ potvrdila Sophie.

„Stejně si myslím, že bys měla jít bydlet k Haroldovým do města. Je to bezpečnější než Mořská víla!“ přemlouval ji Brandon.

„V žádném případě!“ ohradila se, „Je mi tu dobře a ve městě bych neměla takový klid! Buď bez obav, strýčku, budu v pořádku!“ Úplně se otřásla při představě, že by opustila tohle úžasné místo. Kromě toho: co když se Martin opravdu vrátí a nenajde ji tu a ona ho už nikdy neuvidí? Tělem jí projela vlna touhy. Zavřela oči.

„Sophie, haló jsi tam? Proč neodpovídáš?“ burcoval ji strýcův hlas.

„A... ano, jsem,“ vzpamatovala se, „asi je špatné spojení. Co jsi říkal?“

„Že máš zavolat rodičům. Mají o tebe starost!“

„Samozřejmě, a díky za zavolání. Kdyby se něco dělo, ozvu se,“ doplnila. Hned po ukončení hovoru vyhledala číslo na matku, aby ohlásila, že je vše v pořádku. I rodiče ji přemlouvali, aby byla rozumná a odstěhovala se do Pallary. Sophie však trvala na svém, zůstane tu. Vyřídila další dva telefonáty. Fred a Lea byli neméně zvědaví, jak přežila silnou bouři, o které tolik psaly sdělovací prostředky. Když konečně odložila telefon, byla už skoro tma. Před spaním otevřela nově zasklené okno dokořán a světlo tisíců hvězd ve výřezu noční oblohy ji doprovodilo do říše snů.